

POSTANOWIENIE Z DNIA 26 MARCA 2009 R.

IV KO 35/09

Możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. nie obejmuje postępowania w przedmiocie objęcia leczeniem w trybie art. 117 k.k.w.

Przewodniczący: sędzia SN W. Kozielowicz (sprawozdawca).

Sędziowie: SN D. Świecki, SA (del. do SN) E. Wildowicz.

Sąd Najwyższy w sprawie wniosku Bogdana M., o wznowienie postępowania wykonawczego zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 21 listopada 2007 r., utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 lipca 2007 r., w przedmiocie objęcia leczeniem w trybie art. 117 k.k.w.

p o s t a n o w i ł wniosek o wznowienie postępowania p o z o s t a w i ć bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wniosek o wznowienie postępowania w przedmiocie objęcia leczeniem w trybie art. 117 k.k.w. nie podlega rozpoznaniu w trybie przewidzianym w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Treść przepisów zawartych w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazuje przecież wyraźnie na to, że dotyczą one ściśle jedynie postępowania rozstrzygającego w kwestii odpowiedzialności karnej

oskarżonego. Stanowisko to jest już ugruntowane w judykaturze Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765; uzasadnienie postanowienia z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW 2007, z. 6, poz. 53; postanowienie z dnia 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, R-OSNKW 2003, poz. 1290; uzasadnienie postanowienia z dnia 12 kwietnia 2001 r., III KO 53/99, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 67; postanowienie z dnia 29 października 1997 r., II KZ 130/97 OSNKW 1998, z. 1-2, poz. 10).

Nietrudno dostrzec, że objęcie skazanego leczeniem w trybie art. 117 k.k.w. ma oczywiste oraz negatywne konsekwencje dla sfery wolności osobistej (podobnie jak np. stosowanie tymczasowego aresztowania) i stanowi istotną dolegliwość, nie zmienia to jednak faktu, że rozstrzygnięcie to nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej skazanego.

Należy też zauważyć, że wznowienie postępowania jako nadzwyczajny sposób wzruszania prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie dotyczy jedynie takich orzeczeń, które z racji swej prawomocności nie mogą być wzruszone w innym trybie. Dopóki jednak orzeczenie nie jest w tym rozumieniu ostateczne, to wznowienie uznać należy za niedopuszczalne. Jest zaś ono nieostateczne, jeżeli mimo swej prawomocności formalnej może być skorygowane w innej procedurze w zakresie, w jakim może dojść do tej korekty. Skoro art. 24 § 1 k.k.w. zezwala – i to zarówno z urzędu, jak i z inicjatywy stron – na zmianę lub uchylenie, także formalnie prawomocnego już orzeczenia wykonawczego wydanego w trybie tego Kodeksu, i to w każdym czasie, jeżeli tylko ujawnią się nowe lub poprzednio nieznanne okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, to oznacza, iż orzeczenie takie nie jest ostateczne. W konsekwencji eliminuje to możliwość występowania o wznowienie w oparciu o podobny powód, czyli z powołaniem się na nowe fakty lub dowody, a więc na podstawie art. 540 § 1 pkt 2

k.p.k., bez względu na to, jak kwalifikuje owe powody sam wnioskodawca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2008 r., II KO 55/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 105).

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.